

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyně JUDr. Evou Lukotkovou ve právní věci žalobce: **K. K.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, 601 82 Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 11. 2012, č. j. JMK 102247/2012, sp. zn. S-JMK 102247/2012/OD/Ib,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odborem dopravy ze dne 29. 11. 2012, č. j. JMK 102247/2012, sp. zn. S-JMK 102247/2012/OD/Ib, bylo odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Znojmo, odbor dopravy ze dne 18. 6. 2012, sp. zn. SMUZN 261/2012 (dále jen „správní orgán I. stupně“) zamítnuto a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno.

Rozhodnutím Městského úřadu Znojmo, odbor dopravy ze dne 18. 6. 2012, sp. zn. SMUZN 261/2012 byl žalobce uznán vinen, že dne 19. 12. 2011 v 19:12 hod. v obci jako řidič motorového vozidla, tovární značky, reg. zn. se odmítl přes výzvu policisty podrobit vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda při řízení vozidla nebyl ovlivněn alkoholem, ačkoliv takové vyšetření nebylo spojeno s nebezpečím pro jeho zdraví, čímž porušil ust. § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., v platném znění (dále jen „zákon o silničním provozu“) a spáchal přestupek dle ust. § 125c odst. 1 písm. d) citovaného zákona, kdy se přes výzvu dle ust. § 5 odst. 1 písm. f) a g) odmítl podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebyl ovlivněn alkoholem nebo jinou návykovou látkou, ačkoliv takové vyšetření nebylo spojeno s nebezpečím pro jeho zdraví. Za tento přestupek mu byla uložena podle ust. § 125c odst. 4 písm. a) a § 125c odst. 5 citovaného zákona pokuta v částce 30.000,- Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 12ti měsíců ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání, odvolací orgán ve věci rozhodl dne 9. 11. 2012, citované rozhodnutí je předmětem přezkumného soudního řízení: Dne 28. 12. 2012 podal jmenovaný žalobu, namítl, že správní orgán zjištěný skutkový stav postavil pouze na základě výpovědi zasahujících policistů, jejich výpověď pokládal za věrohodnou a pravdivou, neztotožnil se proto s odvolacími námitkami. Uvedl, že dne 19. 12. 2011 ve večerních hodinách se nejednalo o běžnou silniční kontrolu, ale cílenou kontrolu, měli dostatek času si pořídit fotografii vozidla stojícího před hospincem, tj. získat dostatečný další důkazní materiál. Dle jeho názoru provedená cílová kontrola a čekání na řidiče jediného automobilu stojícího před hospodou, byla znakem přílišné horlivosti policistů, v jejichž výpovědi však byly rozpory, neboť uvedli, že viděli nasedat žalobce do vozidla, kdy v místě bylo veřejné osvětlení, které však v uvedeném období tam nebylo. Žalovaný posoudil věc tak, že policisté mohli vidět jmenovaného světlem plynoucím z oken hospody, ze správního řízení však nevyplývá, jaké světlo plynulo z oken hospody. Z místní znalosti je známo, že toto světlo je značně tlumené a ulici v podstatě neosvětluje. Aby mohli vidět vyjít osobu z hospody, museli by stát na místě veřejně známém jako policejní stanoviště na místě pod Sýpkou, na pomezí pozemku parcelové číslo 8239 a parcelové číslo 8237, které je vzdáleno asi 50 metrů od místa, kde stálo žalobcovo vozidlo. Je vyloučeno, aby žalobce viděli vyjít z hospody, jelikož vchod/východ z hospody je za rohem od místa, kde policisté stáli. Dále tím, že si nepamatovali barvu vozidla, zpočátku uvedli vozidlo bílé barvy, pak mohli sledovat chybné vozidlo, neboť vozidlo, bílé barvy je ve vlastnictví rodiny Novotných, kteří bydlí naproti hospodě. Vzhledem k výpovědi jednoho policisty, který tvrdil, že žalobce „nastartoval a jel směrem domů“, vyplývá, že museli vědět, na koho čekají a kam je třeba dojet. Sporné je i jejich tvrzení, že měli vozidlo stále na dohled, neboť při vjezdu od hospody směrem na obec je výrazný sklon vozovky 12 stupňů a zatáčka, dále museli vozidlo ztratit i z dohledu poté, co by odbočilo na boční cestu, kdy jim výhledu brání budova č. p. 145. Pokud by stáli na svém tvrzeném stanovišti, vozidlo by ztratili z dohledu pouze na moment, pokud by stáli na svém pravděpodobném stanovišti, vozidlo by se jim ztratilo z dohledu na cca 10 sekund.

Z výše uvedených důvodů navrhl proto, aby přezkoumávané rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc vrácena správnímu orgánu k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 19. 3. 2012 k jednotlivým námitkám žalobcem se vyjádřil následovně:

Pokud se týká přílišné horlivosti jednání orgánů Policie ČR, zaujal názor, že skutkový stav byl zjištěn v dostatečném rozsahu, vycházel z listinných důkazů obsažených ve spisovém materiálu, přihlédl i k tomu, co účastníci řízení sami při ústním projednání uvedli. Žalovaný popřel, že ze strany policistů by se jednalo o přílišnou horlivost, jejich postup byl standardní, při kontrole řidiče motorového vozidla podezřelého z požívání alkoholických nápojů. Bylo tedy na místě vyzvat osobu řidiče k provedení dechové zkoušky na přítomnost alkoholu. Svědecké výpovědi policistů byly konzistentní a věrohodné, svědci vykonávali svou služební povinnost a jsou vázáni přísahou. V této souvislosti odkázal žalovaný na judikaturu NSS, sice rozsudek č. j. 1 As 64/2008-42. Nesouhlasil-li žalobce s provedeným důkazem, měl možnost navrhnout vlastní důkazy či nechat předvolat svědky podporující jeho tvrzení, což však neučinil, rovněž nevyužil svých práv ve smyslu ust. § 36 odst. 1 správního řádu. Žalobcovy námitky proto byly hodnoceny jako liché a účelové.

K námitce vztahující se k osvětlení místa, kde byla kontrola prováděna, se odvolal žalovaný na svědeckou výpověď pprap. Z. V., který uvedl, že osobou, jež nasedla do motorového vozidla před hospodským zařízením „U Kudličky“, byl žalobce, tato osoba byla osvětlena světlem z oken uvedeného hospodského zařízení. Vzhledem k časovému odstupu mezi podáním svědecké výpovědi nstržm. Bártkové a dnem spáchání skutku, nelze po svědkovi spravedlivě požadovat, aby si pamatoval jednotlivé detaily každého případu při dohledu nad silničním provozem. Proto nelze její výpověď považovat za nevěrohodnou jen na základě nepřesného vymezení zdroje světla či barvy motorového vozidla. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí žalovaného netrpí vytýkanými vadami, navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

Ve správním spise je evidováno oznámení přestupku Policie ČR, Územní odbor Znojmo, dopravní inspektorát ze dne 29. 12. 2011, č. j. KRPB-157634-3/PŘ-2011-061306-ZB, z něhož vyplývá, že žalobce dne 19. 12. 2011 v 19:12 hod. řídil osobní motorové vozidlo, reg. zn. v obci Byl vyzván k provedení dechové zkoušky, kterou však odmítl. Tím porušil ust. § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu a ust. § 125c odst. 1 písm. d) citovaného zákona. Dále se ve spise nachází úřední záznam ze dne 19. 12. 2011 popisující skutkový děj z uvedeného dne, který žalobce – řidič – odmítl podepsat. Dle jeho vyjádření na tiskopisu vozidlo neřídil, řídila jej osoba blízká. Dále byl sepsán úřední záznam s nstržm. Z. B. ze dne 26. 12. 2011 a pprap. Z. V. ze dne 29. 12. 2011, kteří uvedeného dne prováděli hlídku v rámci úseku dohled v silničním provozu v obci Z výpisu z evidenční karty řidiče ze dne 9. 1. 2012 bylo zjištěno, že za dobu od 26. 1. 2010 do 16. 6. 2004 má záznam v počtu pěti přestupků, které byly řešeny v rámci blokového řízení. Dne 1. 2. 2012 bylo vydáno oznámení o zahájení řízení a předvolání k ústnímu jednání na den 27. 2. 2012 žalobce a uvedených policistů.

Z protokolu o ústním projednání ze dne 27. 2. 2012 vyplývá, že žalobce popřel zastavení jeho vozidla příslušnými policisty. Tito za ním přijeli domů v době, kdy seděl před domem ve voze, poslouchal rádio a kouřil. Byl vyzván k předložení řidičského průkazu a příslušných dokladů, občanský průkaz předložil s upozorněním, že policista Z. V. je na cizím pozemku, a proto by se měl chovat slušně. Na další výzvu, aby se podrobil dechové zkoušce, reagoval negativně, neshledával důvodu, když nebyl řidičem. Tvrdil mu, že vozidlo neřídil, pokud vozidlo někdo řídil, pak kdokoliv z rodiny, neboť s vozidlem jezdí syn i manželka.

Z protokolu o výsledku svědka Z. V. ze dne 27. 2. 2012 bylo prokázáno, že policejní hlídka stála dne 19. 12. 2011 před hospodou cca 10 metrů od vozidla žalobce. Následně jmenovaný vyšel z hospody, odemkl vozidlo, sedl si na místo řidiče, nastartoval a jel směrem pravděpodobně domů. S policejním vozidlem jej následovali, a to až před jeho dům, kde zaparkoval. Zastavili na pozemní komunikaci, za vozidlem žalobce, z kterého nikdo nevystoupil. Přistoupili k vozidlu, v němž jmenovaný seděl, vyzvali jej k předložení příslušných dokladů, namísto toho žalobce uvedl, že „mají vypadnout, poslouchá rádio, jsou na jeho soukromém pozemku“. Teprve po několika výzvách předložil občanský průkaz, tvrdil, že vozidlo neřídil, odmítl provedení dechové zkoušky. Poté se dostavil jeho syn a začal je slovně urážet. Žalobce navrhl, že dechová zkouška by mohla být provedena s jeho synem, což bylo odmítnuto. Žalobce uvedl, že vypil dvě piva, svědek mu nabídl, že počká 20 minut, aby nedošlo ke zkreslení dechové zkoušky. Žalobce na návrh přistoupil, chtěl dýchat hned, následně však měl telefon, po jeho ukončení dechovou zkoušku odmítl. V mezidobí přijela druhým vozidlem jeho manželka, žalobce ji oslovil s tím, proč pro něho nepřijela, že má zase problémy. Při sepisu protokolu odmítl jej podepsat a tvrdil, že vozidlo neřídil. Svědek potvrdil, že při nastupování do vozidla nastoupila pouze jedna osoba, vozidlo nikde nezastavilo, po zastavení vozidla se ve vozidle nacházel na místě řidiče pouze žalobce.

Svědkyně Z. B. ústně do protokolu ze dne 27. 2. 2012 uvedla, že dne 19. 12. 2011 prováděla s policistou Z. V. kontrolu v obci V okolí pohostinství „U Kudličky“ si všimli zaparkovaných vozidel, na které se poté zaměřili. Se služebním vozidlem stáli cca 10 metrů od hospody, proti nim čelem stálo vozidlo Žalobce vyšel z pohostinství, odemkl vozidlo, sedl si na místo řidiče a jel směrem na obec Na osobu řidiče viděli z veřejného osvětlení. Po jeho odjezdu jej následovali se služebním vozem, a to až do místa jeho bydliště, kde žalobce s vozidlem zastavil. Kolega Z. V. přistoupil k vozidlu, vyzval řidiče k předložení potřebných dokladů pro řízení vozidla, což tento odmítl s tvrzením, že sedí ve vozidle a poslouchá rádio. Vytkl jim, že se pohybují na jeho soukromém pozemku, kde nemají co dělat. Teprve na opakovanou výzvu předložil občanský průkaz, další doklady předložit odmítl s tvrzením, že neřídil. Potvrdil, že vypil dvě piva, se jmenovaným bylo domluveno, že dechová zkouška bude provedena po 20 minutách. Mezitím se dostavil žalobcův syn, který jmenovanému domlouval, aby se ničemu nepodroboval, vše odmítl. Po té odešel. Žalobce učinil návrh, zda by eventuálně dechová zkouška mohla být provedena s jeho synem, který má stejné jméno a příjmení, což svědci odmítli, naopak jej vyzvali opět k dechové zkoušce, s níž souhlasil. K tomu však nedošlo, neboť před dům přijelo druhé vozidlo, které řídila jeho manželka, s níž se dal do hovoru, odsouhlasila mu, že se nemá ničemu podrobovat a s ničím souhlasit. Na základě uvedených skutečností byl sepsán na místě úředním záznam, řidič byl vyzván k lékařskému vyšetření spojeného s odběrem krve, což také odmítl. Svědkyně si již přesně nepamatovala barvu vozidla, do kterého žalobce viděla nasedat před hostinstvím do vozidla, se služebním vozem jeli přímo za řidičem vozidla, na kterého zaměřili svoji pozornost. Žalobce – řidič nastoupil do vozidla, nastartoval a odjížděl z místa.

Dne 18. 6. 2012 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, jímž byl žalobce uznán vinen ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu ve spojení s ust. § 5 odst. 1 písm. f) citovaného zákona, neboť se odmítl podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebyl ovlivněn alkoholem nebo jinou návykovou látkou, ačkoliv takové vyšetření nebylo spojeno s nebezpečím pro jeho zdraví. Dne 2. 8. 2012 podal žalobce odvolání, o němž

žalovaný rozhodl dne 29. 11. 2012 tak, že jej zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

Při posouzení věci vycházel Krajský soud v Brně z následujících skutečností, úvah a právních závěrů:

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobami oprávněnými (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

Vzhledem ke splnění zákonných podmínek dle § 51 odst. 1 s.ř.s. soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání. Žaloba byla přezkoumána v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 71 odst. 1 a § 75 odst. 1 s.ř.s.).

Přestupkový zákon, který byl v daném řízení aplikován, vychází z koncepce, že řízení o přestupcích je řízením správním, jeho zvláštním druhem. Správní řád je tudíž ve vztahu k přestupkovému (jinému) zákonu předpisem subsidiárním a přestupkový nebo jiný zákon je ve vztahu ke správnímu řádu předpisem speciálním.

Žaloba není důvodná.

Podle ust. § 5 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, je řidič, kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen podrobit se na výzvu policisty, příslušníka Vojenské policie, zaměstnavatele, ošetřujícího lékaře nebo strážníka obecní policie vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem.

Podle ust. § 125c odst. 1 písm. d) citovaného zákona fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích se přes výzvu podle § 5 odst. 1 písm. f) a g) odmítne podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebo jízdy na zvířeti nebyla ovlivněna alkoholem nebo jinou návykovou látkou, ačkoliv takové vyšetření není spojeno s nebezpečím pro její zdraví.

Podle ust. § 125c odst. 4 písm. a) citovaného zákona za uvedený přestupek se uloží pokuta od 25.000,- Kč do 50.000,- Kč.

Podle ust. § 125c odst. 5 citovaného zákona se za přestupek uloží zákaz činnosti od 1 roku do 2 let.

Základním principem pro interpretaci právního textu je interpretace ve prospěch účelu, který právní norma plní. Normuje-li tedy ust. § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu, že řidič je povinen se podrobit na výzvu policisty vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem, pak je skutečným obsahem právní normy zjištění stavu, aby motorové vozidlo řídil pouze ten, u kterého je vliv alkoholu vyloučen. V opačném případě se pak ten, kdo se tomuto zjištění na výzvu policisty nepodrobí, dopustí přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle shora citovaných právních ustanovení.

Žalobce byl toho názoru, že nebyl zjištěn řádně skutečný stav věci. Krajský soud v Brně v odpovědi na tato tvrzení konstatuje, že správní řízení je třeba vést tak, aby posilovalo důvěru občanů ve správnost rozhodování, přijatá rozhodnutí správního orgánu musí být přesvědčivá a musí vycházet ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci. Soudní přezkum rozhodnutí je pak založen na principech vyplývajících z judikatury NSS, např. rozsudku ze dne 22. 3. 2005, sp. zn. 4 As 56/2003, www.nssoud.cz, z kterého vyplývá „*samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly lidského usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným, procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z těchto skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry*“.

Lze tedy shrnout, že rozsah a způsob zjišťování podkladů pro rozhodnutí určuje správní orgán a je na jeho úvaze, které důkazy za účelem zjištění skutečného stavu věci provede. Také soud hodnotí důkazy podle své úvahy, a to jak jednotlivě, tak i v jejich vzájemné souvislosti, přičemž opět jen jemu přísluší rozhodnout o tom, které z důkazů navrhovaných účastníky provede, a které nikoliv. Podstatné je, že v každém jednotlivém případě se musí správní orgán i krajský soud dostatečným a přesvědčivým způsobem vypořádat s navrženými důkazními prostředky, tzn. pokud je neprovede, vyložit, proč tak neučinil, jelikož v opačném případě by se jednalo o tzv. opomenutý důkaz, což by představovalo procesní deficit zásadního rázu.

Na základě těchto obecnějších úvah dospěl v nyní projednávané věci Krajský soud v Brně k závěru, že skutkový stav v dané věci byl zjištěn v dostatečném rozsahu, z provedeního dokazování v rámci správního řízení bylo zcela přesvědčivým způsobem prokázáno spáchání popisovaného přestupku ze strany žalobce. O spáchání přestupku bylo ze strany správního orgánu pravomocně rozhodnuto. Nutno zdůraznit, že řízení před správním soudem není pokračováním správního řízení. Soud nerozhoduje, zda žalobce spáchal přestupek, ale v závislosti na žalobních námitkách posuzuje zákonnost napadeného rozhodnutí. Soudní řízení je zahajováno na návrh žalobce, na kterém je, aby uvedl veškeré důvody, pro které shledává napadené rozhodnutí nezákonné. Žalobce tedy nese břemeno tvrzení a je na něm, zda zpochybní napadené rozhodnutí mj. tím, že případně uvede vlastní verzi události. Rozsah jeho tvrzení pak určuje rozsah soudního přezkumu ve správním soudnictví (srov. rozsudek NSS ze dne 31. 1. 2011, č. j. 8 As 27/2010-75, www.nssoud.cz).

K námitce žalobce, že v daném případě se nejednalo o běžnou silniční kontrolu, nýbrž cílenou kontrolu se znakem „přílišné horlivosti“ uvedených policistů, soud uvádí, že správním orgánům nepřísluší jakkoliv hodnotit aktivitu Policie ČR při provádění dohledu nad bezpečností provozu na pozemních komunikacích. Příslušníkům Policie ČR patří dohled nad bezpečností silničního provozu, resp. zda jsou na pozemních komunikacích, které jsou předmětem obecného užívání, dodržována zákonem stanovená pravidla jednání. K tomu jsou ze zákona oprávněni vyzvat řidiče ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem, zejména když v tomto směru vzniknou pochybnosti tak, jak tomu bylo i v daném případě.

Otázkou, jež měla být dle žalobcova názoru žalovaným posouzena nesprávně, je, zda lze na základě výpovědi svědků (policistů, pro jejichž oznámení bylo správní řízení zahájeno) považovat žalobcův přestupek za dostatečně prokázaný. Uplatněná žalobní námitka v podstatě koresponduje s námitkou odvolací. Proti sobě pak v daném případě stojí žalobcovo tvrzení na

jedné straně a výpovědi dvou policistů – svědků – na straně druhé, přičemž tyto jsou ve vzájemném souladu. Jak Nejvyšší správní soud konstatoval již v rozsudku ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005-84, www.nssoud.cz, „...existence rozporu mezi jednotlivými důkazy není neobvyklá, přičemž v takové situaci je správní orgán povinen důkazní postup řádně popsat a logicky i věcně přesvědčivě odůvodnit, jakým způsobem se s těmito rozpory vypořádal a z jakých důvodů uvěřil jedné ze vzájemně protichůdných skutkových verzí“. Posouzením postupu správních orgánů se k žalobní námitce zabíral i soud; neshledal na jejich hodnocení žádné takové pochybení, jež by umožňovalo vyslovit závěr, že nelze jednoznačně určit, která z variant skutkového stavu odpovídá skutečnosti, naopak potvrdil závěry žalovaného, že hodnověrnějšími se jeví výpovědi policistů podpořené oznámením o přestupku. Byť žalobce měl výhrady k postupu a aktivitě jmenovaných policistů, ze správního řízení před správním orgánem I. stupně vyplývá, že nenavrl k provedení žádné důkazy, nevyužil tak postupu podle § 36 odst. 3 s.ř.s., ač byl řádně poučen, jak vyplývá z protokolu o ústním projednání ze dne 27. 2. 2012. Soud posoudil výpověď žalobce a srovnal ji s výpovědi svědků – zasahujících policistů. Vzhledem k tomu, že výpovědi obou policistů jsou konzistentní a ve vzájemném souladu, lze přisvědčit závěru žalovaného, že jejich výpovědi jsou zcela věrohodné. Otázkou věrohodnosti zasahujícího policisty jako svědka se zabýval NSS též v rozsudku č. j 4 As 19/2007-114 ze dne 27. 9. 2007, www.nssoud.cz, v němž mj. konstatoval následující: „k osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi Nejvyšší správní soud dodává, že nemá důvod pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoliv zájem, vykonával jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jímž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil. Nebyla proto shledána důvodnou námitka stěžovatele, že správní orgány vycházely v dané věci z „trojjediného zdroje“, jímž bylo „Oznámení přestupku“, úřední záznam a svědecká výpověď policisty. Ostatně s ohledem na povahu věci se jiný v úvahu přicházející důkaz nenabízí“. Uvedené závěry lze aplikovat i na nyní posuzovaný případ, neboť i zde soud neshledal žádnou okolnost, která by vedla k domněnce o zaujatosti svědků – policistů.

Pro posouzení věci je podstatné, že oznámení o přestupku, které žalobce odmítl podepsat s vyjádřením, že vozidlo neřídil, řídila jej osoba blízká, bylo podpořeno dalšími provedenými důkazy, zejména svědeckými výpověďmi policistů. Naopak nevěrohodně vyznělo žalobcovo tvrzení, že uvedené vozidlo řídila osoba blízká, což bylo jednoznačně vyvráceno shodnými výpověďmi policistů, kteří potvrdili, že na místě řidiče seděl žalobce, navíc mělo-li by být žalobcovo tvrzení pravdivé, pak bylo v jeho zájmu osobu blízkou označit, což neučinil. Žalobce měl možnost provést vlastní důkazy či nechat předvolat svědky podporující jeho tvrzení, nekonal však tak. Z výpovědi jmenovaného bylo zjištěno, že vozidlo užívá syn nebo manželka, důkazně je však potvrzené, že dne 19. 12. 2011 manželka vozidlo řídit nemohla, neboť tato se na místo kontroly dostavila později, kdy přijela druhým vozem. Rovněž vozidlo nemohl řídit ani syn, který na místo kontroly přišel z domu v županu, kdy poté se převlékl. Policisté shodně popsali, že žalobce viděli, jak u hospody nastupuje do vozidla, které bylo otočeno čelní stranou ke služebnímu vozidlu PČR, za vozidlem se hlídka bezprostředně rozjela a vozidlo poté pronásledovala až před dům žalobce, kdy s ním poté přestupek byl řešen. Žalobce přiznal, že vypil 2 piva, policisté proto potvrdili, že navrhli

vyčkat 20 minut, aby dechová zkouška nebyla zkreslená. Na tento návrh žalobce přistoupil, chtěl dýchat hned, následně měl telefon a poté provedení dechové zkoušky odmítl. Po příjezdu manželky druhým vozidlem se jmenovaný na ni obrátil s tím, že pro něho nepřijela, že má zase problémy. Oba svědkové – policisté – rovněž potvrdili, že žalobce navrhl, zda by do přístroje nemohl dýchat jeho syn, který má stejné jméno a příjmení, což odmítli, vyzvali ho opět k dechové zkoušce, s kterou však následně nesouhlasil, odmítl ji. Byl vyzván k lékařskému vyšetření spojeného s odběrem krve, což také odmítl.

Žalobcovy uváděné výhrady týkající se osvětlení místa, kde kontrolní prohlídka byla prováděna i barvy vozidla nepokládal soud za natolik právně významné, neboť v tomto směru nutno přisvědčit argumentaci žalovaného, že k časovému odstupu mezi podáním svědecké výpovědi nstržm. Z. B., která uvedla jako druh osvětlení veřejné osvětlení a dnem spáchání skutku nelze po svědkovi spravedlivě požadovat, aby si pamatoval jednotlivé detaily každého případu při dohledu nad silničním provozem. Nelze tedy považovat výpověď jmenované svědkyně za nevěrohodnou jen na základě nepřesného vymezení zdroje světla či barvy motorového vozidla. Tuto právní otázku již řešil i Nejvyšší správní spis, a to v rozsudku ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 As 12/2010-79, www.nssoud.cz, přičemž dospěl k závěru, že: „je nutno považovat za přirozené, že s během času člověk již jen s ohledem na povahu lidské paměti zapomíná určité detaily skutkového stavu, jehož byl svědkem. V tomto smyslu není určitá míra rozporu v detailech jednotlivých výpovědí nijak překvapivá a nemůže snížit přesvědčivost jednotlivých svědků. Příkladem budiž barva předmětného vozidla, které měl žalobce řídit. Ostatně pokud by oba svědci vypovídali ve všech detailech naprosto shodně, šlo by o jev velmi neobvyklý, který by dle okolností snad ukazoval i na předběžnou domluvu ohledně jejich svědeckých výpovědí. Důležitá je, jak již bylo shora opakovaně naznačeno, shoda všech svědků na klíčových událostech onoho dne“.

Podle názoru Krajského soudu v Brně žalovaný postupoval správně, když vyšel z doloženého skutkového stavu zjištěného správním orgánem I. stupně. Prokázané skutečnosti odůvodňují závěr, který učinily oba správní orgány, posléze i Krajský soud v Brně. V odůvodnění rozhodnutí žalovaného jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou zde přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z provedených důkazů. V postupu správních orgánů tak neshledal soud žádné takové pochybení, jež by umožňovalo vyslovit závěr, že nelze jednoznačně určit, která z variant skutkového stavu (žalobce či žalovaného) odpovídá skutečnosti, naopak potvrdil závěry žalovaného, že hodnověrnějšími se jeví výpovědi policistů podpořené oznámením o přestupku i úředním záznamem. Podle názoru soudu tak nevznikly pochybnosti o tom, že žalobce svým jednáním porušil ust. § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu a tím spáchal přestupek dle ust. § 125c odst. 1 písm. d) citovaného zákona.

Byť žalobní námitky nesměřovaly do výroku o uložení sankce za přestupek, soud pouze nad rámec uvádí, že v souzené věci byla žalobci uložena sankce za jím spáchaný přestupek podle ust. § 125c odst. 4 písm. a) a § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu, jež stanoví pokutu v rozmezí od 25.000,- Kč do 50.000,- Kč a zákaz činnosti od 1 roku do 2 let. Uložená sankce je zcela přiměřená a odpovídající ust. § 11 a § 12 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích ve znění platném k datu vydání přezkoumávaného rozhodnutí.

Na základě výše uvedeného soud uzavírá, že v posouzení právní otázky ze strany žalovaného nebyly shledány vady řízení, provedené důkazy objasnily stav věci bez důvodných pochybností, učiněné právní závěry byly logickým vyústěním provedeného důkazního řízení, žalobce nebyl krácen ve svých procesních právech, a proto ve světle výše uvedeného konstatování soud nehledal žalobu důvodnou, proto ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 31. října 2013

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová